

Відповідно до норм статті 11 Закону України «Про відпустки » на вимогу працівника щорічна відпустка обов'язково має бути перенесена на інший період у разі:

1) порушення власником або уповноваженим ним органом строку письмового повідомлення працівника про час надання відпустки згідно з частиною 11 статті 10 Закону України «Про відпустки» (не пізніше ніж за два тижні до встановленого графіком відпусток терміну);

2) несвоєчасної виплати працівнику власником або уповноваженим ним органом заробітної плати за час щорічної відпустки відповідно до частини 1 статті 21 Закону України «Про відпустки» (не пізніше ніж за три дні до початку відпустки).

Також відповідно до частини 2 статті 11 Закону України «Про відпустки» щорічну відпустку має бути перенесено на інший період або продовжено у разі:

1) тимчасової непрацездатності працівника, засвідченої у встановленому порядку;

2) настання строку відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами;

3) збігу щорічної відпустки з навчальною відпусткою;

4) виконання працівником державних або громадських обов'язків, якщо згідно з законодавством він підлягає звільненню на цей час від основної роботи зі збереженням заробітної плати.

В окремих випадках, як виняток, у зв'язку з виробничою необхідністю, коли надання щорічної відпустки в раніше обумовлений період може мати несприятливі наслідки для роботи закладу, установи, організації щорічна відпустка може бути перенесена на інший період з ініціативи власника або уповноваженого ним органу.

Зазначене перенесення відбувається з дотриманням наступних умов:

1) наявність письмової згоди працівника;

2) погодження виборного органу первинної профспілкової організації, членом якої є працівник;

3) частина відпустки тривалістю не менше 24 календарних днів буде використана у поточному робочому році.

У разі перенесення щорічної відпустки новий термін її надання встановлюється за згодою між працівником та власником або уповноваженим ним органом.

У наказі про перенесення щорічної відпустки має бути зазначено період, коли саме планується надати цю відпустку працівникові.

Якщо причини, що зумовили перенесення щорічної відпустки на інший період,

настали під час її використання, невикористана частина зазначеної відпустки надається після закінчення дії причин, які її перервали, або за згодою сторін переноситься на інший період з додержанням вимог статті 12 Закону України «Про відпустки», а саме:

– щорічну відпустку на прохання працівника може бути поділено на частини будь-якої тривалості за умови, що основна безперервна її частина становитиме не менше 14 календарних днів;

– невикористану частину щорічної відпустки має бути надано працівникові, як правило, до кінця робочого року, але не пізніше 12 місяців після закінчення робочого року, за який надається відпустка.

Відкликання працівника з щорічної відпустки допускається за його згодою з додержанням вимог частини 1 статті 12 Закону України «Про відпустки» лише для:

– відвернення стихійного лиха, виробничої аварії або негайного усунення їх наслідків;

– відвернення нещасних випадків, простою, загибелі або псування майна закладу, установи, організації, а також в інших випадках, передбачених чинним законодавством.

У разі відкликання працівника з відпустки його працю оплачують з урахуванням тієї суми, що була нарахована на оплату невикористаної частини відпустки.

Забороняється ненадання щорічних відпусток повної тривалості протягом двох років поспіль, а також їх ненадання протягом робочого року особам віком до вісімнадцяти років та працівникам, які мають право на щорічні додаткові відпустки за роботу із шкідливими і важкими умовами чи з особливим характером праці.

Дємєнтьєва Ю. В.

Юрисконсульт Миколаївської обласної організації

Профспілки працівників освіти і науки України.